

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Нови првак Европе...

(33)

– Време је брзо пролазило и требало се мислити на повратак. Из Париза су долазила кратка писма старога маркиза, који их је позивао да се врате. Он је толико навикао на своје две љубимице, које су испуњавале кућу радосним смехом и веселошћу своје младости, да му се кућа учинила празна и пушта без њих. Зато је највећи део времена проводио изван своје раскошне палате и све чешће слао поруке својој кћери да се врати.

Андре се спремао да пође с њима. Требало је наћи стан, уредити ординацију, припремити све за свадбу, која је требала да се одржи још у току зиме. Тај дан су обоје тако жељно очекивали и сада, када се приближавао, изгледало му је да никада неће стићи.

Једног ведрога дана послали су телеграм у Париз, јављајући о свом доласку и кренули возом за главни град Француске.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЕСТА Нови првак Европе

При повратку из Милана Гастон је дознао за најновију комбинацију менаџера Дипреа. Вечерњи листови објавили су вест да је закључен меч за шампионат Европе у полутешкој категорији између француског првака Тениза и правака Евроле Густава Бота.

Ова вест је изненадила Гастона, али га није зачудила. Он је одмах назрео Дипреов план. Стари вук се још борио и био је опаснији више него икада. Он је предухитрио Гастона. Зграбио му је испред носа титулу шампиона Европе. Јер Гастон није сумњао ни једног тренутка да ће Белгијанац изгубити меч, ма да је био у сваком погледу бољи од Тениза и могао је да га туче како је хтео.

Дипре је, дакле, нешто спремао. Зато се Гастон пожуррио у Палату спорта. Он је имао своје људе по салама за тренинг. Он, међутим, није хтео да се појављује ни у једној сали, јер би га Дипреови агенти сигурно спазили и посумњали би. Свратио је у једну кафаницу у близини Палате спорта, у којој су се скупљали разни ситни менаџери, тренери, боксери, сви људи који су се бавили боксом, или им је овај спорт у ма ком виду доносио зараду.

Када се враћао кући Гастон је имао чисту ситуацију. Дознао је све оно што се догодило за кратко време његовог боравка у Милану. Дипре је послао у Брисел Пјера, који се вратио с потписаним уговором. Овај меч за првенство Европе био је исувише брзо закључен, па је већ и због тога био сумњив.

Требало је да се одржи пре сусрета између Тениза и Кришеа. Дипре је, дакле желео да његов пулен изађе на меч са Кришеом као првак Европе и намеравао је да овај сусрет пријави боксерској федерацији као квалификовани бокс-меч за борбу са Џое Ноксом за првенство света.

Дипре је, дакле, са сигурношћу рачунао да ће Тенизе стећи право да се бори за титулу првака света. Другим речима он је прежалио свога пулена и био је спреман за његов пораз са Црнцем, с којим се није могао направити никакав споразум, када је титула била у питању. Славни менаџер је све жртвовао само да би онемогућио Мишелу Кришеу да се попне до врха.

Свима је већ било познато да ће се меч између Кришеа и Тениза одржати почетком идућег месеца. У том погледу Дипре није могао ништа да примени, а Гастон је веровао да стари вук ништа није ни предузимао у том правцу, јер је овај меч имао да напуни Палату спорта и да донесе изванредан приход. Дипре, међутим, ништа није радио без одређеног плана. Он је био исувише сигуран у победу свога пулена када је намеравао да прогласи сусрет између

Тениза и Кришеа као квалификациони меч за борбу са Џо Ноксом. Открити тај план било је врло тешко, иако је Гастон наслућивао шта се спрема.

Његова очекивања испунила су се у погледу исхода меча између француског првака и Белгијанца. Густав Бот је изгубио титулу првака Европе. Противници су били равноправни за цело време меча и најреалнији исход био би да се борба прогласи нерешеном. Али у том случају Бот би задржао титулу првака, а то се, опет, није слагало с плановима Дипреа. Жири је једногласно доделио победу на поене Шарлу Тенизу. Белгијанац није протествовао, али публика није остала равноправна према одлуци жирија. Мало је требало да се овај меч претвори у прави скандал. Група белгиских радника, неупућених у закулисну позадину ове борбе, подигла је велику ларму. Прво су одјекнули звиждуци, па потмуло гунђање забрујало је салом, да би најзад права тутњава од протеста и вике заразила и остале посматраче, тако да је постојала опасност да публика провали на ринг и казни необјективне чланове жирија.

Сама борба била је незанимљива и протекла је у лакој надмоћности белгиског боксера. Стручно око лако је могло да опази да се првак Европе много не труди, да је био потпуно свеж пред крај меча и да је могао, да је само хтео, да успава противника.

Ма да се трудио да дозна нешто поближе о тајанственом путу Њушкала у Брисел пре закључења овог меча, а нарочито да открије разговоре које је он тамо водио са белгиским прваком, о чему га је нарочито молио Жан, који је исто тако наслућивао да се ту крије нека афера, Гастон није могао много да докучи. Зуцкало се у круговима блиским Дипреу о суми од сто хиљада франака и обећању да ће се одржати реванш меч између Тениза и Бота одмах после сусрета новог првака Европе са прваком света, али никаквих доказа о томе није било. Пјер је овога пута мајсторски обавио своју мисију тајног преговарача.

Гастон је, међутим, сада знао да је његов пулен у опасности и веома се забринуо. Није жалио новаца. Чашћавао је разне сумњиве типове боксерског талоба, спремних на сваки посао само ако може да се заради новац, само да би дознао нешто о ономе што се припрема. Али Узалуд. Дипре је био веома опрезан и овога пута није изгледа имао намеру да се послужи уобичајеним средствима. Није, дакле, потцењивао свога противника.

Гастон је развио велику делатност, ангажовао је знатан број људи да мотре на Дипреа и његове агенте, да послушају сваку реч по салама за тренинг, по кафаницама у којима су се састајали људи из боксерског света, али све вести које је примао нису га задовољавале. Време је, међутим, брзо пролазило и дан меча се приближавао. Ништа сумњиво се није опазило и ни по чему се није могло закључити да се нешто припрема. А да нечега има Гастон је био уверен. Наслућивао је то и вребао отворених очију, мотрећи на све, размишљајући стално о томе, шта би Дипре могао да им подметне, какву замку им спрема.

Све потребне припреме да осујети планове свога противника Гастон је предузео. На десет дана пред меч никога није пуштао у кућу. Сем Жана, други нико није могао да посети Мишела. Довео је Полету са села и поверио јој кућу. Она је изврсно справљала јела, а Гастон је сам одлазио на трг и набављао намирнице. Све набавке за кућу он је лично доносио. Када би Мишел излазио у вечерњу шетњу он га је пратио, а иза њих, на малом растојању пратили су их увек два снажна момка. Мишел о томе није ништа знао, нити је слутио какве су све припреме урађене да би се осигурао његов мир, правилну исхрану, да би спречиле евентуални напад или отмицу. Јер Гастон је био спреман на све. Он је добро познавао Дипреа и знао је да је овај спреман на сваку подлост када су у питању његови интереси.

Једино у чему Гастон није успео, ма да се у томе највише трудио, било је да разоноди Мишела. Довео је чак и малога Пола са села. Дечак се умиљавао око Мишела, вртео се око њега, измишљао свакојаке враголије, али је Милош остајао равнодушан, повучен у себе. Стално је био нерасположен, утучен. Читао је много, размишљао, повлачио се у своју собу и остајао сатима затворен, задубљен у мисли. Једино га је тренинг забављао. Вежбао је марљиво и редовно. Све друго није могло да изазове његово интересовање. О мечу се није распитивао и немо је испуњавао сваку Гастонову наредбу, покуравао се без роптања, равнодушно, свакој жељи свога менаџера.

Гастон је знао за узроке оваквог понашања Милошевог, али је тврдоглаво спроводио свој план, уверен да чини најбоље и да ће бољка у срцу његовог бившег господара временом зарастати. Одмах при повратку из Милана Гастон се неколико дана мотао око палате старог маркиза. Он је имао једног пријатеља, собара старог маркиза, који је био упућен у све тајне куће, јер је служио од малена породицу маркиза ди Бриела. Од њега је Гастон дознао да је млада маркиза отпутовала у Марсељ да дочека свога вереника, а затим примила позив његових родитеља да проведе једно време код њих у гостима на Азурној обали.

Ово сазнање уверило је Гастона да је његово мишљење о женама потпуно тачно. Показало се још једном колико су то подла и свирепа створења. И та маркиза, била је једна од тих жена без срца. Сироти Мишел! Гастон га је жалио из свег срца.

Неколико дана доцније Гастон је примио карту са Азурне обале упућену Мишелу и прочитао је, прогунђао нешто кроз зубе и затворио је у дну фијоке. Учинио је то исто са писмом које је једног дана стигло. Мишелу о томе ништа није говорио.

Претпостављао ја да ће се ова авантура брзо завршити. И заиста, писма више нису стизала, дописне карте такође, никакве вести нису долазиле од маркизе.

Видећи свог љубимца како вене из дана у дан, како очајава, Гастон је неколико пута дошао у искушење да му преда сакривену, карту и писмо, али сазнање о веридби маркизе Анабеле учврстило га је у одлуци да будно чува своју тајну и да не подсећа Мишела на његову љубав. Најбоље је, мислио је верни Гастон, препустити времену да оно покуша да излечи Милоша.

Гастон је знао да би вест о веридби младе маркизе деловала врло неповољно на Милоша. Он је у њему видео себе када је исто тако очајавао због неверства своје љубљене девојке. Ко зна, можда би Милош покушао да одузме себи живот. Осетљив је, заљубљен, а у таквом стању човек је спреман да учини све од себе. Зато је Гастон будно мотрио и пазио с ким Милош разговара. Он није смео да дозна пре меча шта се догодило. А после сусрета са Џое Ноксом ваљда ћа се све некако размрсити. Дотле је требало пазити и бдити.

Дошао је и дан меча. Све карте биле су разграбљене. Интересовање је било неописано.

У подне у Палати спорта, у једној посебној одаји која се налазила у склопу Дипреових канцеларија, имала је да се обави церемонија мерења боксера. Били су позвани представници штампе, боксерски функционери и неколико угледних личности. За позване била је припремљена богата закуска.

Шарл Тенизе донео је потребну тежину, око 400 грама мање него што је износила граница полутешке категорије. Затим је Милош стао на вагу.

– Осамдесет и један килограм и седам стотина грама! – рекао је један функционер боксерске федерације који је надгледао мерење.

Гастон се изненадио. Његов пулен имо је килограм и по више него што је смео да има према прописима правила. Чак и нешто више, јер је граница осамдесет килограма. Припадао је стварно тешкој категорији. Полетина кујна била је, дакле, одлична. Гастон је набрао обрве и упитно погледао у Дипреа. Али овај се смешио на њега и није ништа рекао. Очевидно је да неће да прави никакво питање збор прекорачења тежине. Један килограм више није значио много. Гастон је био спреман, ако Дипре стави какву примедбу, да му надакнади извесном свотом разлику у тежини. То се често радило у сличним случајевима. Али Дипре је ћутао и расположено разговарао, забављајући своје госте, причајући им најновије париске шале...

Одмах после мерења прешли су сви у суседну одају где их је очекивао бифе. Гастон је видео Пјера како прилази Милошу и нешто разговара с њим, а онда је отишао до бифеа и вратио се с чашом лимунаде. У два скока Гастон се нашао поред свога пулена Милош је већ прихватио чашу и принео је уснама. Гастон га ухватио за руку.

– Мишеле, имам нешто важно да Вам кажем.

Изненађен, Милош је спустио руку са чашом и погледао радознано у свога менаџера. Пјер је стајао поред њих. Погледом пуним мржње стрељао је Гастона. Црте на лицу постале су му оштре и претеће. Да је могао смождио би га у том тренутку. Ова нагла промена на Пјеровом лицу, изазвана немоћним бесом, није промакла Гастону, иако је трајала само делић секунде, појавила се као сенка и ишчезла у магновењу. Пјер је опет био сушта љубазност, насмејан и предусретљив.

– Извини, Пјере, само за тренутак.

Гастон је ухватио Милоша за мишицу и повукао га у страну. Милош је поново принео чашу уснама.

– Да нисте окусили ни кап те течности! – оштро, али пригушено наредио је Гастон, стегнувши га снажно за мишицу.

Милош га је зачуђено гледао, нераздевајући. У том им је пришао Жан у пратњи свога колеге, фоторепортера. Гастон је искористио повољан моменат и узео чашу из Милошевих руку.

– Ох, како сам жедан, Гастоне, – уздахнуо је фоторепортер и наглим покретом узео чашу из Гастонових руку и попио је на искап. Гастон је покушао да га спречи у томе, али је већ било доцкан.

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Novi prvak Evrope...

(33)

– Vreme je brzo prolazilo i trebalo se misliti na povratak. Iz Pariza su dolazila kratka pisma staroga markiza, koji ih je pozivao da se vrate. On je toliko navikao na svoje dve ljubimice, koje su ispunjavale kuću radosnim smehom i veselošću svoje mladosti, da mu se kuća učinila prazna i pusta bez njih. Zato je najveći deo vremena provodio izvan svoje raskošne palate i sve češće slao poruke svojoj kćeri da se vrati.

Andre se spremao da nođe s njima. Trebalo je naći stan, urediti ordinaciju, pripremiti sve za svadbu, koja je trebala da se održi još u toku zime. Taj dan su oboje tako željno očekivali i sada, kada se približavao, izgledalo mu je da nikada neće stići.

Jednog vedrog dana poslali su telegram u Pariz, javljajući o svom dolasku i krenuli vozom za glavni grad Francuske.

GLAVA DEVETNAESTA Novi prvak Evrope

Pri povratku iz Milana Gaston je doznao za najnoviju kombinaciju menadžera Diprea. Večernji listovi objavili su vest da je zaključen meč za šampionat Evrope u poluteškoj kategoriji između francuskog prvaka Teniza i pravaka Evrole Gustava Bota.

Ova vest je iznenadila Gastona, ali ga nije začudila. On je odmah nazreo Dipreov plan. Stari vuk se još borio i bio je opasniji više nego ikada. On je preduhitrio Gastona. Zgrabio mu je ispred nosa titulu šampiona Evrope. Jer Gaston nije sumnjao ni jednog trenutka da će Belgijanac izgubiti meč, ma da je bio u svakom pogledu bolji od Teniza i mogao je da ga tuče kako je hteo.

Dipre je, dakle, nešto spremao. Zato se Gaston požurio u Palatu sporta. On je imao svoje ljude po salama za trening. On, međutim, nije hteo da se pojavljuje ni u jednoj sali, jer bi ga Dipreovi agenti sigurno spazili i posumnjali bi. Svratio je u jednu kafanicu u blizini Palate sporta, u kojoj su se skupljali razni sitni menadžeri, treneri, bokseri, svi ljudi koji su se bavili boksom, ili im je ovaj sport u ma kom vidu donosio zaradu.

Kada se vraćao kući Gaston je imao čistu situaciju. Doznao je sve ono što se dogodilo za kratko vreme njegovog boravka u Milanu. Dipre je poslao u Brisel Pjera, koji se vratio s potpisanim ugovorom. Ovaj meč za prvenstvo Evrope bio je isuviše brzo zaključen, pa je već i zbog toga bio sumnjiv. Trebalo je da se održi pre susreta između Teniza i Krišea.

Dipre je, dakle želeo da njegov pulen izađe na meč sa Krišeom kao prvak Evraper i nameravao je da ovaj susret prijavi boksterskoj federaciji kao kvalifikovani boks-meč za borbu sa Džoe Noksom za prvenstvo sveta.

Dipre je, dakle, sa sigurnošću računao da će Tenize steći pravo da se bori za titulu prvaka sveta. Drugim rečima on je prežalio svoga pulena i bio je spreman za njegov poraz sa Crncem, s kojim se nije mogao napraviti nikakav sporazum, kada je titula bila u pitanju. Slavni menadžer je sve žrtvovao samo da bi onemogućio Mišelu Krišeu da se popne do vrha.

Svima je već bilo poznato da će se meč između Krišea i Teniza održati početkom idućeg meseca. U tom pogledu Dipre nije mogao ništa da primeni, a Gaston je verovao da stari vuk ništa nije ni preduzimao u tom pravcu, jer je ovaj meč imao da napuni Palatu sporta i da donese izvanredan prihod. Dipre, međutim, ništa nije radio bez određenog plana. On je bio isuviše siguran u pobedu svoga pulena kada je nameravao da proglasi susret između Teniza i Krišea kao kvalifikacioni meč za borbu sa Džo Noksom. Otkriti

taj plan bilo je vrlo teško, iako je Gaston naslućivao šta se sprema.

Njegova očekivanja ispunila su se u pogledu ishoda meča između francuskog prvaka i Belgijanca. Gustav Bot je izgubio titulu prvaka Evrope. Protivnici su bili ravnopravni za celo vreme meča i najrealniji ishod bio bi da se borba proglasi nerešenom. Ali u tom slučaju Bot bi zadržao titulu prvaka, a to se, opet, nije slagalo s planovima Diprea. Žiri je jednoglasno dodelio pobedu na poene Šarlu Tenizu. Belgijanac nije protestovao, ali publika nije ostala ravnopravna prema odluci žirija. Malo je trebalo da se ovaj meč pretvori u pravi skandal. Grupa belgiskih radnika, neupućenih u zakulisnu pozadinu ove borbe, podigla je veliku larmu. Prvo su odjeknuli zvižduci, pa potmulo gundanje zabrujalo je salom, da bi najzad prava tutnjava od protesta i vike zarazila i ostale posmatrača, tako da je postojala opasnost da publika provali na ring i kazni neobjektivne članove žirija.

Sama borba bila je nezanimljiva i protekla je u lakoj nadmoćnosti belgiskog boksera. Stručno oko lako je moglo da opazi da se prvak Evrope mnogo ne trudi, da je bio potpuno svež pred kraj meča i da je mogao, da je samo hteo, da uspava protivnika.

Ma da se trudio da dozna nešto поблиže o tajanstvenom putu Njuškala u Brisel pre zaključenja ovog meča, a naročito da otkrije razgovore koje je on tamo vodio sa belgiskim prvakom, o čemu ga je naročito molio Žan, koji je isto tako naslućivao da se tu krije neka afera, Gaston nije mogao mnogo da dokuči. Zuckalo se u krugovima bliskim Dipreu o sumi od sto hiljada franaka i obećanju da će se održati revanš meč između Teniza i Bota odmah posle susreta novog prvaka Evrope sa prvakom sveta, ali nikakvih dokaza o tome nije bilo. Pjer je ovoga puta majstorski obavio svoju misijy tajnog pregovarača.

Gaston je, međutim, sada znao da je njegov pulen u opasnosti i veoma se zabrinuo. Nije žalio novaca. Čašćavao je razne sumnjive tipove boksterskog taloga, spremnih na svaki posao samo ako može da se zaradi novac, samo da bi doznao nešto o onome što se priprema.

Ali Uzalud. Dipre je bio veoma oprezan i ovoga puta nije izgleda imao nameru da se posluži uobičajenim sredstvima. Nije, dakle, potcenjivao svoga protivnika.

Gaston je razvio veliku delatnost, angažovao je znatan broj ljudi da motre na Diprea i njegove agente, da oslušuju svaku reč po salama za trening, po kafanicama u kojima su se sastajali ljudi iz boksterskog sveta, ali sve vesti koje je primao nisu ga zadovoljavale. Vreme je, međutim, brzo prolazilo i dan meča se približavao. Ništa sumnjivo se nije opazilo i ni po čemu se nije moglo zaključiti da se nešto priprema. A da nečega ima Gaston je bio uveren. Naslućivao je to i vrebao otvorenih očiju, motreći na sve, razmišljajući stalno o tome, šta bi Dipre mogao da im podmetne, kakvu zamku im sprema.

Sve potrebne pripreme da osujeti planove svoga protivnika Gaston je preduzeo. Na deset dana pred meč nikoga nije puštao u kuću. Sem Žana, drugi niko nije mogao da poseti Mišela. Doveo je Poletu sa sela i poverio joj kujnu. Ona je izvrsno spravljala jela, a Gaston je sam odlazio na trg i nabavljao namirnice. Sve nabavke za kuću on je lično donosio. Kada bi Mišel izlazio u večernju šetnju on ga je pratio, a iza njih, na malom rastojanju pratili su ih uvek dva snažna momka. Mišel o tome nije ništa znao, niti je slutio kakve su sve pripreme urađene da bi se osigurao njegov mir, pravilnu ishranu, da bi sprečile eventualni napad ili otmicu. Jer Gaston je bio spreman na sve. On je dobro poznao Diprea i znao je da je ovaj spreman na svaku podlost kada su u pitanju njegovi interesi.

Jedino u čemu Gaston nije uspeo, ma da se u tome najviše trudio, bilo je da razonodi Mišela. Doveo je čak i maloga Pola sa sela. Dečak se umiljavao oko Mišela, vrteo se oko njega, izmišljao svakojake vragolije, ali je Miloš ostajao ravnodušan, povučen u sebe. Stalno je bio neraspoložen, utučen. Čitao je mnogo, razmišljao, povlačio se u svoju sobu i ostajao satima zatvoren, zadubljen u misli. Jedino ga je trening zabavljao. Vežbao je marljivo i redovno. Sve drugo nije moglo da izazove njegovo interesovanje. O meču se nije raspitivao i nemo je ispunjavao svaku Gastonovu naredbu, pokoravao se bez roptanja, ravnodušno, svakoj želji svoga menadžera.

Gaston je znao za uzroke ovakvog ponašanja Miloševog, ali je tvrdoglavo sprovodio svoj plan, uveren da čini najbolje i da će boljka u srcu njegovog bivšeg gospodara vremenom zarasti. Odmah pri povratku iz Milana Gaston se nekoliko dana motao oko palate starog markiza. On je imao jednog prijatelja, sobara starog markiza, koji je bio upućen u sve tajne kuće, jer je služio od malena porodicu markiza di Briela. Od njega je Gaston doznao da je mlada markiza otputovala u Marselj da dočeka svoga verenika, a zatim primila poziv njegovih roditelja da provede jedno vreme kod njih u gostima na Azurnoj obali.

Ovo saznanje uverilo je Gastona da je njegovo mišljenje o ženama potpuno tačno. Pokazalo se još jednom koliko su to podla i svirepa stvorenja. I ta markiza, bila je jedna od tih žena bez srca. Siroti Mišel! Gaston ga je žalio iz sveg srca.

Nekoliko dana docnije Gaston je primio kartu sa Azurne obale upućenu Mišelu i pročitao je, progundao nešto kroz zube i zatvorio je u dnu fijke. Učinio je to isto sa pismom koje je jednog dana stiglo. Mišelu o tome ništa nije govorio. Pretpostavljao je da će se ova avantura brzo završiti. I zaista, pisma više nisu stizala, dopisne karte takođe, nikakve vesti nisu dolazile od markize.

Videći svog ljubimca kako vene iz dana u dan, kako očajava, Gaston je nekoliko puta došao u iskušenje da mu preda sakrivenu, kartu i pismo, ali saznanje o veridbi markize Anabele učvrstilo ga je u odluci da budno čuva svoju tajnu i da ne podseća Mišela na njegovu ljubav. Najbolje je, mislio je verni Gaston, prepustiti vremenu da ono pokuša da izleči Miloša.

Gaston je znao da bi vest o veridbi mlade markize delovala vrlo nepovoljno na Miloša. On je u njemu video sebe kada je isto tako očajavao zbog neverstva svoje ljubljene devojke. Ko zna, možda bi Miloš pokušao da oduzme sebi život. Osetljiv je, zaljubljen, a u takvom stanju čovek je spremniji da učini sve od sebe. Zato je Gaston budno motrio i pazio s kim Miloš razgovara. On nije smeo da dozna pre meča šta se dogodilo. A posle susreta sa Džoe Noksom valjda će se sve nekako razmrsiti. Dotle je trebalo paziti i bditi.

Došao je i dan meča. Sve karte bile su razgrabljene. Interesovanje je bilo neopisano.

U podne u Palati sporta, u jednoj posebnoj odaji koja se nalazila u sklopu Dipreovih kancelarija, imala je da se obavi ceremonija merenja boksera. Bili su pozvani predstavnici štampe, boksterski funkcioneri i nekoliko uglednih ličnosti. Za pozvane bila je pripremljena bogata zakuska.

Šarl Tenize doneo je potrebnu težinu, oko 400 grama manje nego što je iznosila granica poluteške kategorije. Zatim je Miloš stao na vagu.

– Osamdeset i jedan kilogram i sedam stotina grama! – rekao je jedan funkcioner boksterske federacije koji je nadgledao merenje.

Gaston se iznenadio. Njegov pulen imo je kilogram i po više nego što je smeo da ima prema propisima pravila. Čak i nešto više, jer je granica osamdeset kilograma. Pripadao je stvarno teškoj kategoriji. Poletina kujna bila je, dakle, odlična. Gaston je nabrao obrve i upitno pogledao u Diprea. Ali ovaj se smešio na njega i nije ništa rekao. Očevidno je da neće da pravi nikakvo pitanje zbor prekoračenja težine. Jedan kilogram više nije značio mnogo. Gaston je bio spreman, ako Dipre stavi kakvu primedbu, da mu nadaknadi izvesnom svotom razliku u težini. To se često radilo u sličnim slučajevima. Ali Dipre je ćutao i raspoloženo razgovarao, zabavljajući svoje goste, pričajući im najnovije pariske šale...

Odmah posle merenja prešli su svi u susednu odaju gde ih je očekivao bife. Gaston je video Pjera kako prilazi Milošu i nešto razgovara s njim, a onda je otišao do bifea i vratio se s čašom limunade. U dva skoka Gaston se našao pored svoga pulena Miloš je već prihvatio čašu i prineo je usnama. Gaston ga uhvatio za ruku.

– Mišele, imam nešto važno da Vam kažem.

Iznenaden, Miloš je spustio ruku sa čašom i pogledao radoznalo u svoga menadžera. Pjer je stajao pored njih. Pogledom punim mržnje streljao je Gastona. Crte na licu postale su mu oštre i preteće. Da je mogao smoždio bi ga u tom trenutku. Ova nagla promena na Pjerovom licu, izazvana nemoćnim besom, nije promakla Gastonu, iako je trajala samo delić sekunde, pojavila se kao senka i iščezla u magnovenju. Pjer je opet bio sušta ljubaznost, nasmejan i predusretljiv.

– Izvini, Pjere, samo za trenutak.

Gaston je uhvatio Miloša za mišicu i povukao ga u stranu. Miloš je ponovo prineo čašu usnama.

– Da niste okusili ni kap te tečnosti! – oštro, ali prigušeno naredio je Gaston, stegnuvši ga snažno za mišicu.

Miloš ga je začuđeno gledao, nerazumevajući. U tom im je prišao Žan u pratnji svoga kolege, fotoreportera. Gaston je iskoristio povoljan momenat i uzeo čašu iz Miloševih ruku.

– Oh, kako sam žedan, Gastone, – uzdahnuo je fotoreporter i naglim pokretom uzeo čašu iz Gastonovih ruku i popio je na iskap. Gaston je pokušao da ga spreči u tome, ali je već bilo dockan.

(Nastaviće se)